

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 190. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613380768/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Dødes Bryst blev knuste i Kisterne, hvilket lydeligt kunde høres i Kirken.

»Det er de Mægtiges hemmelige Tanker,« sagde pludselig en høj Røst, »hvilke have faaet Vinger, og flyve fortærende gennem Verden, men tilsidst vende de tilbage, og sætte sig paa det Bryst, hvorfra de udgik, og trykke det, saa det knuses til Støv.«

»Til Vaaben, til Vaaben! til Kamp mod de Rovdyr, der sønderrive Folkenes Indvold!« raabte en anden Røst endnu højere, end den første, og nu rørte de gamle Landser sig paa Gravene og i de mørke Kroge, og det sukkede i Dybet, og af Jorden kom knuste Hoveder frem, af hvis Vunder dryppede Blod.

»Vi ere de Mænd, hvis Navne aldrig forglemmes,« hviskede en Stemme fra en af Marmorkisterne. »Længere skal den forstenede Musling i Biergenes Indre vare, end de Navne, for hvilke I bortgave Eders Salighed,« raabte igien den anden Røst.

Pludselig troede Adalbert at befinde sig under Jorden i Kosciuszkos Capel, hvor Leontine igien knælede, og hvor han saae Helten staaende i fuld Rustning paa sin egen Liigkiste, hvorfra han rakte ham sit store Slagsværd. Da Adalbert vilde gribe det, svævede et Billede frem af Krogen, i hvilket han gienkiendte sin Fader, der hævede Fingeren advarende imod ham; men nu reiste Leontine sig pludselig, heftede sine klare Øine paa ham, og rakte ham Haanden med de Ord, hun havde sagt i samme Nat: »Vi ere evig forbundne.« Derpaa trykkede hun et Kys paa hans Læber, som han følte i sin inderste Marv, endelig istemmede hun den berømte Folkesang: »Endnu er Polen ei forloren,« og det var ligesom et usynligt Chor i Luften understøttede hendes Røst. Derved vaagnede Adalbert, men i det han tænkte over sin Drøm, hørte han endnu en svag Gienklang af den Melodie, der i Søvn havde tonet for hans Øren. Forundret sprang han op fra sit Leie,

og opdagede i Morgendæmringen, at der sad en Vagtél i et Buur tæet under Loftet, hvilken fløitede Melodien til hin Folkesang; dette havde formodentlig givet Anledning til Slutningen af hans Drøm.

Uvilkaarlig maatte Adalbert studse ved, at han havde tillagt de Toner, der udgik af en saa ringe Fugls Strube, en overjordisk Oprindelse. »Skulde vore Planer og vort dristige Haab ikke hvile paa nogen fastere Grundvold, end denne luftige Drøm?« sagde han ved sig selv. »God Morgen!« raabte i samme Øjeblik Bonaventura, der havde sit Leie ved Siden af ham, »har Leontines Vagtel forstyrret Deres Søvn?« — »Hvorfor kalder De den Leontines Vagtel?« — »Ja nu er den egentlig ikke meer hendes, men hun har dog lært den Sangen, og foræret mig den,« svarede Bonaventura.

De to Nyforbundne vare endnu ikke færdige med deres Paaklædning, da de hørte en stærk, gientagen Banken paa Porten. Bonaventura, der, formedelst de farlige Forbindelser, hvori han stod, vel havde Grund til Mistanke, aabnede strax et Vindue, og først da han havde forsikkret sig om, at Besøget ikke var farligt, ilede han ud, og lukkede op. Kort efter traadte Casimir, som Adalbert, efter sin Ankomst til Krakau, ikke havde sect, ind i en temmelig ophidset Tilstand. »God Morgen!« sagde han, »skammer du dig ikke ved, at en saa døven Knegt, som jeg, skal være aarvaagnere, end du?« — »Hvor har du sværmet om i disse Dage?« spurgte Adalbert. »Jeg har levet fri, som en Fugl i Luften; det kommer af, at jeg var skilt fra min Fader og min Kone,« sagde Casimir, og skelede til Døren, hvoraf Bonaventura endnu ikke var kommet ind, »da befinder jeg mig bestandig vel, og Alt lykkes, hvad jeg ønsker.« — »Mødte vi Dem ikke i Nat udenfor Fru Tarnows Have?« spurgte Bonaventura, der nu vendte tilbage. — »I Nat? Nei, i Nat var jeg med Major